

gezte az egyetemet, majd hazájában tevékenykedve az egész európai kultúra számára adott új tudományos eredményeket – hűen reprezentálta az európai állampolgárság lényegét.

A szervezők nagy hangsúlyt fektettek a lengyel kultúra bemutatására. Az első napon a toruńi néptáncgyűttes bemutatóját élvezhettük, melynek során közös tánra is nyílt alkalom. Az együttes tagjai rendre bevontak minket is a mulatságba, egyszerűbb lépéseket tanítottak, így a közös tánc élménye még inkább összekovácsolta a különböző népeket. Végül egy igazi európai táncal, a keringővel záródott az együttlét. Nem csak a szimpózium résztvevői barátkoztak össze a hangulatos estét követően: a fiatal lengyel táncosok elkísértek bennünket a városháza alatti szórakozóhelyre, ahol hajnalig tartott a multság.

A második napon a városháza dísztermében komolyzenei koncertet hallhattunk az egyetem kórusától és vonószzenekarától. Ezt követően a képtárat tekintettük meg, mely szintén a városháza épületében található, majd az előző naphoz hasonlóan újra az épület pincéjében található mulatóhelyre vonultunk. Az informális együttlétek kevesebb szakmai vonatkozással bírnak, mégis nagy a jelentőségük, elsősorban a kapcsolatok és barátságok építésében. Az idén például a tavalyi ismeretségek után ketten is a toruńi egyetem fiatal tanársegédjének, *Piotr Malak*nak és kedves feleségének vendégszeretettel élvezhettük, akik saját otthonukban láttak minket vendégül a konferencia teljes időtartama alatt.

Már korábban is volt alkalmunk megtapasztalni, hogy a lengyel–magyar barátság nem veszett el a történelem süllyesztőjében. Évek óta a lengyelekkel vagyunk a leginkább baráti viszonyban. Bennük is elevenen él a mondás: „Lengyel–magyar két jó barát, együtt harcol, s issza borát!” (Polak–Wengier dwa bratanki ido szabli, ido szklanki). Így természetesen kötelességünknek éreztük, hogy amikor a lengyel szervezők egyike, *Katarzyna* kórházba került az utolsó napon, meglátogassuk őt. Persze csúsztak hibák is a szervezésbe. Sajnos nem készült el a konferencia előadásainak írásos változatát tartalmazó kötet, így azt csak később fogjuk megkapni, postai úton. Az előadások tartalmáról így a helyszínen csupán az előzetesen beküldött tartalmi tömörítvényeket tartalmazó füzetecskéből tájékozódhattunk.

A záró szekció végén a BOBCATSSS zászló ezúttal a lettekhez került, akik a svédekkel együtt

kaptak lehetőséget a 2004-es konferencia megszervezésére. Színes diákon mutatták be a rendezvénynek jövőre otthont adó rigai helyszínt, és ismertették a témát is – könyvtárak és információ multikulturális társadalmakban –, mely szintén különös jelentőséggel bír az Európai Unió bővítése szempontjából. Jó lenne, ha Rigába a viszonylag nagy távolság ellenére többen tudnánk menni magyarok, ugyanis a konferenciasorozat magyar–holland közös rendezvénynek indult, és bizony ahhoz képest igen szerény létszámban képviseltettük magunkat. Az pedig egyelőre csak az álmainkban szerepelhet, hogy esetleg újra Budapesten rendezzünk a szimpóziumot... (*Bella Katalin – Giczi András – Peer Gábor – Szabó Tamás Péter – Tóth Máté*)

Mesél: Berecz András

„A képzelet szabadságával megajándékozni egy embert, a legnagyobb jók egyike”

Mindannyian tudjuk, hogy a népmese szájhagyomány útján terjed, szövege változó, tesznek hozzá, vesznek el belőle.

Manapság a népmesék kötetekben összegyűjtve olvashatók, neves íróink vagy néprajzosok szorgos gyűjtőmunkájának köszönhetően. Olvaszuk is gyermekeinknek, unokáinknak, ajánljuk olvasóinknak kultúránk e gazdag, kifogyhatatlan tárházát. Alkalmanként hagyományörző csoportokban, óvodákban, iskolákban, különböző versenyeken elhangzanak: szépen is, kedvesen is, az írásban lejegyzett formában. Szívesen hallgatjuk. Élvezzük is, tetszik is, de már nem fülünk hallatára, szemünk láttára születik a cselekmény. Nincs hiányérzetünk, mert nem is tudjuk, milyen az. Mígnem egyszer *Berecz András* énekes, mesemondó szájából a tekergő, kanyargó, burjánzó, tempósan lépő, lépegető, folyondáros mondatokból szőtt történeteket meg nem halljuk.

Elvárásolva figyeljük őt, derülünk, elgondolkodunk, vagy éppen szomorkodunk fordulatos történeteink, s önfeledten örvendünk a mese csattanóján. Nyelvünk ősi gyökerei élednek fel szavai nyomán. Hangjában érezzük a pásztor ráérős nyugalmát, az Alföld kopárságát, a Kárpátok hús páráját. Megsejtünk egy, a miénktől már teljesen különböző világot, amelyet azért őrzünk zsigereinkben. Talán éppen a sokat olvasott, összegyűjtött, leírt mesék hatására?

Gyermekkönyvhónap Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében

A magyar kultúra napja alkalmából több Vas megyei könyvtár – köztük a celldömölki Kresznerics Ferenc Könyvtár – vendége is volt a Berzsényi Dániel Könyvtár szervezésében és a Nemzeti Kulturális Alapprogram támogatásával Berecz András.

A könyvtár zsúfolásig megtelt. A közönség együtt lélegzett a mesemondóval. A dorombból kicsalt dallamok, majd az énekszó, az eredet- és a teremtés-mesék után az első és a második világháború keserves élményeinek hatására született, hihetően előadott, hihetetlenül nagyotmondó, hazudós mesékkal folytatódott az előadói est.

Ahogy *Erdélyi Zsuzsanna* az utolsó órákban gyűjtötte össze az archaikus népi imádságokat, úgy szedegeti most csokorba Berecz András idős, háborút, fogságot megjárt emberek katonatörténeteit, történetváltozatait, a nagyotmondó, vicces meséket, amelyek segítségével a szegény ember képes volt túlélni balsorsát.

Végül videofilmet vetített előadónk a legutóbbi délvidéki és erdélyi gyűjtőútról, s a mesélő emberek, az „adatközlők” Gyergyóból vagy Bácskából már ismerősként tekintettek ránk a képernyőről, holott most láttuk őket először.

Egy hónap is eltelt azóta, hogy Berecz András *Félbevágott pipafüst* című előadói estjének részese lehettem. Többször kerestem titkát, amellyel kicsit és nagyot, öreget és fiatalat – jobb szót nem tudok – elvarázsolt, székhez ragasztott. Csak szavakat sorolok fel, amelyek eszembe jutnak róla, jellemzik őt: kedvesség, humor, derű, emberszeretet, emberismeret, figyelem és türelem, képesség és tehetség, hit, hazaszeretet. Ám ez nem elegendő a rejtély megfejtéséhez.

Berecz András meg kell hallgatni.

Dr. Bellézné Horváth Cecilia
Kresznerics Ferenc Könyvtár, Celldömölki

Harmincegy éves hagyomány már, hogy a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár Gyermekrészlege évente megrendezi a gyermekolvasók, a gyermekkönyvek ünnepét, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Gyermekkönyvhónapot.

2002-ben a hagyományostól eltérő időpontban – november 6-ától december 11-éig – tartott a programsorozat. Korábban minden évben már tavasszal rendelkezésünkre álltak a pályázati források, ám tavaly – ezek hiánya miatt – csak ősszel tudtuk megszervezni a gyerekek várva-várt eseményét. A rendezvények koordinálását a 2000-ben alakult Szabolcs-Szatmár-Beregi Gyermekkönyvtáros Műhely végezte.

A gyermekkönyvhónap keretében százhusz programot szerveztünk – kb. hat és félezer gyerek, illetve érdeklődő részvételével. A megye huszonhét kistélepülésének, városának könyvtáraiban, iskoláiban tölthették hasznosan szabadidejüket az óvodások, a kisiskolások és a felső tagozatos tanulók. A programsorozatot úgy állítottuk össze, hogy minden korosztály megtalálhatta az őt érdeklő témát, rendezvényt.

Nagy sikerrel zajlottak az író-olvasó találkozók. *Marék Veronikát*, a Kipp-kopp történetek íróját örömmel fogadták a nyírbátori, a jándi, a tornyospálcai, illetve a nyíregyházi óvodások, kisiskolások. *Nógrádi Gáborral* Tiszalökön, Tiszavasváriban és Nyíregyházán találkozhattak az irodalomkedvelő felső tagozatos tanulók. *Weinrauch Katalin* beregszászi költőnő „adta önmagát”, s újra elvarázsolta a fehérgyarmati, a

